

ham Ansvar efter Straffelovens § 142, og han vil derfor være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Sognepræst ved Helligkors Kirke i København Julius Niels Sophus Iversen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de i Kommissariernes Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Højesteretsadvokat Asmusen, 150 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Summa summarum af denne Sag var, at Sognepræst Iversen blev frifundet, og den almindelige Mand antog derfor, at han ikke havde været pligtig at vie Mureren. Det er meget vanskeligt af Dommens Begrundelse at finde ud af, om denne populære Opfattelse var rigtig eller ej. Senere har, saa vidt jeg husker, den daværende Formand for Højesteret i „Ugeskrift for Retsvæsen“ givet en noget anden Forklaring af Dommen, men hvad er det rigtige? Hvis Dommen vilde sige, hvad der nok kan forenes med dens Motivens Ord, at det var Sognepræst Iversens Embedspligt at vie Mureren, men det dog ikke var sikkert, at han selv havde været ganske klar over, at han var pligtig til det, og at man derfor ikke kunde sige, at han forsætlig havde krænket sin Embedspligt, og at han derfor — skønt han saaledes ikke havde gjort sin Pligt — blev at frifinde, saa er det ikke tydeligt udtrykt. Det vilde have været mere tydeligt, hvis Højesteret havde sagt: „Skønt det var Tiltaltes Pligt under Strafansvar at efterkomme det ham af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsministeriet givne Paalæg om at vie Mureren“. I Stedet for har Højesteret forsigtigt skrevet: „Selv om det maatte kunne anses for Tiltaltes Pligt“. Men selv om det maatte kunne anses, var det saa —? Det fik man ikke at vide. Højesteret har her udtalt sig som det Delphiske Orakel, Højesteret er af Menneskefrygt gaaet udenom en virkelig Afgørelse af Sagen. Den har været bange i denne Sag og har derfor ikke villet sige noget klart. Den har rimeligvis været i høj Grad uenig, og hvert Ord er formodentlig her Udtryk for et Kompromis indenfor Højesteret. Men nu er jo Sagen den, at eet er Ret og et andet Uret, og det, Højesteret har at udtale, er, hvad der er Ret efter den bestaaende Lov. Domstolen har alene i sit Kald at rette sig efter Lovene, og Dommerne i Højesteret bør ikke sidde og blive enige om at finde et Resultat, som kan gaa an

efter den almindelige Mening og Opinionen i Landet, og som ikke støder nogens Følelser alt for stærkt. Men det er det, man faar en Følelse af, at Højesteret gør, naar den sidder og afsiger sine Domme bag lukkede Døre. Murerdommen er derfor et stærkt Eksempel fra den nyere Tid paa, hvor overordentlig urigtigt det er, at Højesteret voterer hemmeligt, og det kan naturligvis heller ikke være andet end nedbrydende for Tilliden til Domstolen, naar den afsiger Domme, som ingen Mennesker kan finde ud af eller forstaa Meningen af. Og selv om Formanden for Højesteret i „Ugeskrift for Retsvæsen“ har forklaret, hvad det var, man skulde anse for at være udsagt i denne Dom, og man saa lægger denne Forklaring ved Siden af Dommen, kan man ikke ganske give den daværende Justitiarius i Højesteret Ret i, at det, han vil lægge ind i Dommen, virkelig staar i den. Der var ingen, der kunde finde ud af, hvad der i Virkeligheden stod i den, og det var formodentlig ogsaa Meningen, at man ikke lige straks skulde forstaa den. Men noget saadant kan naturligvis ikke undgaa i vide Kredse at bevirke Utilfredshed med Højesteret. Gud bevares, paa mange andre Punkter virker Højesteret naturligvis paa den skønneste Maade, i alle Sager, hvor det drejer sig om, hvorvidt Petersen eller Hansen har Ret i en Ejen-domstvist, eller andre Sager, som i Virkeligheden kun vedrører de to Mennesker og ikke hele Offentligheden og navnlig ogsaa er Højesteretsdommerne fuldstændig ligegyldige og ikke kan sætte hverken deres Frygt eller deres Lidenskab i Bevægelse. I saadanne Sager dømmes Højesteret selvfølgelig saa rigtigt som muligt. De er jo fagligt uddannede og dygtige Mænd, og for saa vidt er det ikke min Mening at bebrejde Højesteret noget, men i de Forhold, jeg her har fremdraget under hele Provisorieregimentet og fra den nyere Tid Murerdommen, der har Højesteret ganske svigtet sit Kald: at overholde, hvad der er Lov og Ret i Landet, og intet andet.

Det er for mig mærkeligt at se den Højesteret, der er optraadt saadan hele Provisorietiden igennem, nu paastaa, at den har Ret til at dømme om, hvorvidt en Lovs Indhold er grundlovmæssigt eller ej. Den paatager sig her et Formynderskab for Rigsdagen og Administrationen, som efter min Mening ikke tilkommer den. Men jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, for jeg vil i og for sig nødtigt have det indblandet i den foreliggende Sag, og der kan ingen Ændringer angaaende det komme ind i det foreliggende Lovforslag. Jeg vil der-